

Köy Anılarım

– fuatturker · 12 Mart 2012

İslam Birliği konusundaki bir yazımı eleştiren ve bana "köy anılarımı" yazarsam daha çok okunacağı tavsiyesinde bulunan bir okurun isteğini yerine getiriyor ve bu yazımda bir köy anımı anlatmak istiyorum. İlerleyen satırlarda ise bu duyarlı (!) okurun yazıma yaptığı yorumu bulacaksınız. Bu yaz bir hafta sonu yakın bir köyde misafir oldum. Kaldığım evin sahibi olan Ahmet amca ve eşi Halide teyze beni rahat ettirmek için ellerinden geleni yaptılar, sağolsunlar. Arkadaşım Murat'ın anne ve babası onlar. Bayram sonrası ilk pazar günü köye Murat ile birlikte gittik. Ulaştığımızda akşam olmuştu. Namaz sonrası çayla birlikte böreklerimizi yerken bir yandan da koyu bir sohbeta daldık. Ahmet amca'yı yeni tanıyordum. Başında namaz takkesi, elinde tesbihiyle o bilinen dindar Anadolu insanı görünümünde, kendi halinde biriydi. Sohbetimiz din ve dinin ne kadar yaşandığı gibi konularda oldu. Kendisi sohbet sırasında bir ara dini çok güzel yaşadığını söyledi. Nasıl yaşadığı konusuna gelince de şöyle tarif etti: "5 vakit namazımı kılarım. Ramazan'da orucumu hiç aksatmadan tutarım. 10 yıl önce hacca gittik hanımla. Sık sık da umreye gideriz. E çocukların da hepsini okuttuk, iş sahibi yaptık. Sonra evlendirdik; ayrıca üçüne birer apartman dairesi de aldık. Artık bir on sene sonra da sıra torunlarda..." Hepsi özetle bu kadardı. İşte Ahmet amca gibi birçok Müslüman da dini yaşamının yalnızca bunlardan ibaret olduğu düşünüyor ve kendini yeterli görüyordu. Dolayısıyla ben söz konusu yazımda, "rahatça ibadet ediyoruz, huşu içinde namaz kılıyoruz diyen Müslümanlar; başınızı camiden çıkarıp dışarıya bakın!" derken tam da bu yapıdaki Müslümanlara sesleniyordum. Yazım şöyle devam ediyordu: "Ne görüyorsunuz?.. Akan kanları, aç ve susuz insanları, harap olmuş evleri ve içlerindeki yoksul insanları görüyor musunuz? Ya açlıktan ölen masum çocukları... Peki tecavüze uğrayan kadın ve çocukların çığlıklarını işitiyor musunuz?.. Yaşadığımız dönem, gaflete kapılma, sessiz kalma, umursamaz davranma, yalnızca kendini ve ailesini düşünme, dünya hayatındaki çıkarların ardına düşme, nefsanî tartışma ve çekişmelerle vakit öldürme dönemi değildir. Milyonlarca Müslüman böylesine büyük zulüm yaşarken ve çözüm İslam Birliği iken çaba göstermemek vicdansızlık olur. Her Müslüman, Allah'ın emri gereği, İslam ahlakının yaygınlaşması için gayret etmeli. Dünyada bu sorumluluğu üzerine almaktan kaçınan insan ahirette bu sorumsuzluğunun altında ezilebilir." Yazım bu ana tema üzerine kuruluydu. Şimdi okurun bu yazıma yaptığı yorumu sizlerin değerlendirmenize sunuyorum: "Herkes gibi siz de Müslümanlara sataşmışsınız. Zaten işin kolayı bu. Herkes bir diğerine akıl verir. "Şöyle yapmadın böyle yapmadın" der. Acaba kendi ne kadar yapıyor? Yani sizin sorumluluğunuz bu yazıyı yazınca bitti mi..? Ben de yazayım..." Ey Müslümanlar, bu ne hal. Kendinize gelin, çevrenize bakın... Ey insanlar nedir bu aymazlık hali... olmaz böyle"... Ne oldu bitti mi sorumluluk? Kimse akıl hocalığı yapmasın. Tencere dibin kara seninki benden kara... Şu yazıdaki ayetler baş tacımız... Kalanı laf kalabalığı... Keşke köy anılarınızı yazsaydınız. Daha çekici olur okunurdu..?" Mantık çöküntüsü sergileyen bu ifadeler üzerine yazılacak bir şey olmadığı çok açık. Bazı Müslümanların, Allah yolunda çaba gösteren, hayatını Allah'ın dinini yaygınlaştırmak için yaşamaya çalışan samimi Müslümanlara hüsn-ü zan etmeleri gerekirken, kendilerince yapılanları önemsememeleri, değersiz görmeleri çok sık karşılaşılan bir durum. Dahası eleştiren bu kişiler, Allah'ın

dinine yardım amacıyla genellikle hiçbir şey yapmaz, otururken...Yazımda yapmaya çalıştığım, çok açık ki sataşma ya da akıl hocalığı değil, Allah'ın buyruğu olan Kur'an ile öğüt vermektir. İyiliği tavsiye edip, kötülükten sakındırmaktır. İnsanları Kur'an ayetlerine davettir; bir hatırlatmadır. Bu her samimi Müslümanın sorumluluğudur. Allah Kur'an'ı, ayetlerini yalnızca baş tacı etmemiz için değil kalbimize yerleştirip-yaşamamız için indirmede mi? Siz yalnızca baş tacı ederseniz, Cuma Suresi, 5. ayetteki, kendilerine Tevrat yükletilen ancak sonra onu içindeki derin anlamları, hikmet ve hükümleriyle gereği gibi yüklenmeyen kişilerin durumuna düşmez misiniz? Kur'an'ı sırtınızda taşıyıp, hayatınıza geçirmeyerek Allah'ın hikmetli benzetmesindeki, 'koskoca kitap yükü taşıyan eşeğin durumu'nu yaşıyor olmaz mısınız? İşte uzun yıllardır İslam dünyasında yaşanan parçalanmışlığın ve yaşanan zulümlerin önemli nedenlerinden biri, Müslümanların birçoğunun namaz kılmayı, oruç tutup hacca gitmeyi yeterli görmeleri, rahatlarına düşkün olmalarından dolayı özveri isteyen faaliyetlerden uzak durmaları ve diğer Müslümanların sorunları ile ilgilenmemeleri. Kur'an'da bildirilenden tamamen farklı, sıradan ve şevksiz bir Müslümanlığın yaşanması. İmanî zafiyet içinde, kendini beğenen, din ahlâkının yaygınlaştırılması konusunda kayıtsız olan bu yapıdaki insanlar, dünya hayatının para kazanmak, mal- mülk edinmek, evlenmek, çocuk sahibi olmak, çocuklarını yetiştirmek, sonra onları evlendirmek ve mal-mülk sahibi yapmak üzerine kurulu olduğunu zannediyorlar. Kuşkusuz bunlar din ahlâkına aykırı davranışlar değil. Ancak bu kişiler, Kur'an ayetlerinde önem ve öncelik sıralaması yapıyor, Kur'an ahlakının gereği gibi yaşanması, anlatılması ve yaygınlaştırılması amacıyla yapılan her türlü girişimde hep geride kalıyor, hatta buna gerek bile duymuyorlar. Allah, İslam'ı dünyaya hakim kılacağını vaad ederken bunun için mücadele etmemek büyük yanılıdır. İnsanları yanlış olandan sakındırmak, doğruyu insanlara anlatmak, toplumdaki sapkın görüşlerle fikir mücadelesi yapmak, özellikle yaşadığımız dönemde her Müslüman'ın önemli sorumluluğudur. Bozgunculuk çıkarıcı, huzur ve düzeni bozan, barışı engelleyen, tüm dünyada şiddet, terör ve anarşiyi körükleyen fitnenin yok edilmesi gereklidir. Bu da topla tüfekle, kanla değil fikir mücadelesiyle olacaktır. Çünkü asıl hedef fitnenin beynidir! Ve bu mücadele Enfal Suresi, 39. ayetteki emir gereği, 'fitne yeryüzünden kalkıncaya ve dinin hepsi Allah'ın oluncaya kadar' sürecektir. Kur'an, evde oturan ya da camiden eve evden camiye bir İslami yaşam modeli tarif etmiyor. Allah'ın rızasını ve rahmetini kazanmak için "mücahid" olmak gerekli. Mücahid olmak Allah'ın dinini hakim kılmak için ciddi bir çaba ve fikir mücadelesi içinde olmaktır.. Davasından asla ödün vermemektir. Bu aynı zamanda sonsuz kurtuluşun da yoludur:Yoksa siz, Allah, içinizden cihad edenleri belirtip-ayırt etmeden ve sabredenleri de belirtip-ayırt etmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? (Ali İmran Suresi, 142) Tarih boyunca peygamberler ve onlarla birlikte hareket eden müminler, Allah yolunda hizmet, gayret ve mücadele içinde olmuşlardı. Riskten çekinerek elini taşın altına sokmamak, Allah yolunda çaba içinde olan, kendini feda eden, gayret eden müminlerin çabalarını küçümseyerek, kendini akıllı görmek, Kur'an'ın mantığına terstir. Allah hakkı batılın üstüne fırlatacak, o da onun beynini darmadağın edecektir. Dolayısıyla Allah'ın izniyle fetih ve zafer geldiğinde, samimiyetsizce "sizinle birlikte değil miydik?" diyenlerden olmamak için bu mücadelede herkes safını belirlemelidir.Hala "yapabileceğim hiçbirşey yok" diyen Müslümanlara sesleniyorum şimdi: "Müslümanların birlik olması için samimi dua da mı edemiyorsunuz? Buna da cevabınız "hayır" ise hatırlatıyorum; zulme karşı durmayan, rıza gösteren, göz yuman, görmezden gelen, zulme ortak!.."Mü'minlerden, özür olmaksızın oturanlar ile, Allah

yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad edenler eşit değildir. Allah, mallarıyla ve canlarıyla cihad edenleri oturanlara göre derece olarak üstün kılmıştır. Tümüne güzelliği (cenneti) va'detmiştir; ancak Allah, cihad edenleri oturanlara göre büyük bir ecirle üstün kılmıştır. (Nisa Suresi, 95) Fuat Türker